

In 2000 startte Ad Goedbloed met Herefords. De handige veehouder bouwde zelf zijn stal en is verknocht aan de Hereford. Door het gehalte aan omega 3-vetzuren in het vlees te stimuleren, bevordert hij het imago van de afzet en beurt hij 2500 euro per dier.

Ad Goedbloed wenkt, terwijl hij in de deurpost van zijn authentieke Zeeuwse boerderij staat. De klassieke buitenkant van het gebouw staat in schril contrast met het moderne interieur, dat eigenhandig is verbouwd. In de serre vertelt de 49-jarige veehouder uit het Zeeuwse Veere dat het houden van Herefords zijn grootste liefde is, maar dat het gezinsinkomen hoofdzakelijk komt uit het aannemersbedrijf. 'Als zelfstandig aannemer kun je een veehouderijtak goed combineren met een aannemersbedrijf. Overdag ben ik op pad, het voeren lukt prima in de ochtend- en de avonden.'

Meest voorkomende ras

De keuze voor het Herefordras leek in eerste instantie ingegeven door een samenloop van omstandigheden. 'Een goede vriend van me had al langer Herefords. De reportage over het Herefordrund in het tijdschrift Landleven trok me in 2000 over de streep.' Datzelfde jaar kocht de geboren en getogen Zeeuw zijn eerste Herefords. Niet lang daarna sloot de veehouder zich aan bij de Hereford Society, die dit jaar naar verwachting het honderdste lid bijschrijft.

De meizon priemt door de ruiten als Goedbloed toekomt aan de meer inhoudelijke argumenten bij zijn voorkeur voor Herefordkoeien. 'Ik zal niet zeggen dat ik bijzonder veel feeling heb met rundvee, het meeste leer je in de praktijk. De Hereford is makkelijk te houden, tot nu toe heb ik bij slechts één verlossing hulp ingeschakeld van een dierenarts', zegt Goedbloed tevreden.

De stad Hereford, in het zuidwestelijke deel van Engeland, is de bakermat van het vleesras. Het oorspronkelijke vee was overwegend rood, pas tegen het einde van de achttiende eeuw raakte de witte kop in zwang. Het ras werd al rond 1600 beschreven, kreeg vanaf 1846 een eigen stamboek en is de afgelopen 150 jaar gefokt tot een type dat tegenwoordig het meest voorkomende vleesras ter wereld is. Maar niet in Nederland, waar de wit-

kop met 1400 tot 1500 dieren in de minderheid is. Het aantal Vlaamse Herefords is zelfs nihil. 'In Amerika zie je wel kuddes van 5000 Herefords. De intensieve omstandigheden in Nederland maken het rendabeler zo veel mogelijk kilo's vlees per dier te halen', verklaart de veehouder.

Goedbloed hoopt dat de Herefordfokkerij in Nederland niet richting dikbiltype

gaat, zoals bij andere vleesrassen gebeurt. Met name de concessie op het geboortegemak baart hem zorgen. 'Als de Herefords zich in Amerika bewijzen, waarom dan niet in Nederland?', vraagt hij zich hardop af.

Fulltime begrazer

De Hereford ontwikkelde zich tot verschillende typen. Het 'klassieke' geblokte type, dat fokkers ook wel als het Engelse type beschouwen, is door lagere slachtgewichten en bescheidener lichaamsmaten onder fokkers minder populair. Het grote, moderne, Amerikaanse type daarentegen is steeds vaker gezien. Goedbloed voelt zich het meest aangetrokken tot Herefords van het Engelse type: 'Ze hebben een zachttaardiger karakter en een robuuste uitstraling.'

De hobbyfokker liet onlangs zijn koeien inschrijven. Beatrix (v. De Molenbelt 100 S Hurry Up) was met 84 punten de fraaiste van stal. Eerlijk is eerlijk, de fokkerij staat op het Zeeuwse bedrijf nog in de kinderschoenen. Dit seizoen gaat de tweede dekstier in Veere aan de slag. Bij de aankoop van stieren gaat de aandacht vooral uit naar hoogtemaat, gedrag en bespie-

Ad Goedbloed: 'Alleen graszaadhooi voeren vind ik te karig'

ring. Goedbloed overweegt wel KI-stieren in te zetten, maar de moeizame tochtdetectie en het gemak geven vooralsnog de doorslag om een eigen stier te gebruiken.

Bekend is het risico van vervetten bij laatrijpe Herefords, maar dat is volgens Goedbloed minimaal. 'Voor stieren is dat risico niet aanwezig, bij koeien loop je dat risico inderdaad. Daarom slacht ik de koeien aan het eind van het weide-seizoen. De melkproductie voor het kalf vergt tijdens de zomer en het najaar voldoende energie om vervetting te voorkomen.'

Gemarmerd vlees

Het vlees van de Hereford is vol van smaak omdat het gemarmerd is. Het vet dat tussen de spieren doorloopt, zorgt voor een goede malsheid. Niet elke consument is hiervan gediend, maar volgens Goedbloed waarderen steeds meer mensen deze eigenschap. 'Het vet schroeit normaal gesproken weg bij de bereiding,

vitaminen blijven behouden en de jus is smaakvol. Alle klanten komen terug', verzekert de veehouder, die de afzet volledig in de kennissen- en vriendenkring regelt. Het imago waarborgt hij met een label van de essentiële omega 3-vetzuren. Deze werken vet- en cholesterolverlagend en beschermen daarmee hart en bloedvaten. 'De slachtdieren krijgen vanaf dit jaar lijnzaadolie door het voer. Dat stimuleert het gehalte aan omega 3-vetzuren. Maïs daarentegen zorgt voor cholesterolverhogend vlees. Ik voer daarom geen maïs, ondanks de goede groeiresultaten.' Als impuls voor het imago verstrekt Goedbloed naast lijnzaadolie een biologisch dynamisch krachtvoer aan zijn dieren.

Economie telt wel degelijk voor Goedbloed. Ondanks de hobbymatige opzet

van zijn bedrijf, dat in totaal acht dieren telt, moet het wel productief zijn en mag de bedrijfsvoering geen verlies draaien. 'Dat is een van de redenen dat ik het vlees biologisch verkoop. Ik vraag gemiddeld 8,5 euro per kg, dat moet kostendekkend zijn. Als je netto 300 kg overhoudt, beurt je toch 2500 euro per dier.'

Inmiddels heeft Goedbloed de deuren van de serre geopend. Via het tuinpad loopt hij langs de nieuwe grupstal die hij in 2000 zelf bouwde. De Herefords liggen op een steenworp afstand te herkauwen, genietend van de voorjaarszon. 'Het zijn koeien met een mooie kleur, een fraaie tekening en een zachttaardig karakter.'

Tijmen van Zessen

Ad Goedbloed: 'Steeds meer mensen waarderen het gemarmerde Herefordvlees'

Robuust en toch zachttaardig

Door de zelfredzaamheid is de ruige Hereford bij uitstek geschikt als fulltime natuurbegrazer. Hij is goed bestand tegen weersomstandigheden en niet vies van een sobere menukaart. Voor Goedbloed gaat fulltime begrazen een stap te ver: 'Jaarrond laten weiden betekent vernieling van de grasmat, daarvoor ben ik te intensief', zegt de veehouder. Na een recente ruilverkaveling ligt de drie hectare weidegrond aaneengesloten om de boerderij. Een tweede argument is de moeilijke controle op het afkalfverloop. 'Mocht er iets misgaan, dan kun je in de wei niet ingrijpen.'

Vervetting

Hoewel de Herefords goed met een sober rantsoen uit de voeten te kunnen, schotelt Goedbloed ze geen schraal dieet voor. 'Alleen graszaadhooi voeren vind ik te karig. Een beetje krachtvoer is geen verkeerde zaak, dan blijft de vitaminen mineralenvoorziening op peil. Wel streef ik ernaar laat te maaien, want dan win je smakelijk en structuurrijk voer.'

Beatrix (v. De Molenbelt 100 S Hurry Up), 84 punten en stalfavoriet

